

[Minister fru Fanny Jensen.]

til at bære nogenlunde den samme procent af udgifterne som i finansåret 1948—49. Dette formål vil blive opnået ved den foreslåede regel, hvorefter halvdelen af statens udgifter efter lovforslaget skal refunderes staten, så at $\frac{7}{10}$ af denne halvdel afholdes af udligningsfonden og $\frac{3}{10}$ fordeles på kommunerne gennem det mellemkommunale refusionsforbund.

Som det allerede er nævnt, vil gennemførelsen af det foreliggende lovforslag betyde en forøgelse af det offentliges tilskud til opdragelseshjemmene. I denne forbindelse vil socialministeren meget gerne have følgende sagt. Som det er det høje ting bekendt, har der i den senere tid fra forskellig side været rettet kritik mod forholdene i nogle opdragelseshjem. Flere af disse forhold er for tiden genstand for en grundig undersøgelse, og man skal naturligvis, så længe undersøgelsen står på, ikke udtale sig om de konkrete forhold. Imidlertid er der et meget vigtigt forhold, som gerne skulle nævnes. For at der til enhver tid ved børneforsorgens institutioner og ikke mindst ved opdragelseshjemmene kan findes en kreds af ledere og medarbejdere, som virkelig er skikkede til at varetage den meget betydningsfulde opgave i samfundets tjeneste, der påhviler dem, er det absolut nødvendigt, både at man sikrer de pågældende personer gode forhold lønmæssigt, boligsmæssigt og med hensyn til deres arbejdsforhold i det hele, og at selve institutionernes økonomi kommer til at hvile på et sundt og godt grundlag. Som nævnt betød den midlertidige lov af 27. februar 1947 om forøget offentlig støtte til anerkendte private opdragelseshjem et betydeligt fremskridt på disse områder. Men det er, som det høje ting vel havde forstået, hensigten med bestemmelserne i det foreliggende lovforslag vedrørende opdragelseshjem at søge at nå endnu et godt stykke videre med hensyn til betryggelse af hjemmenes økonomi. Også med hensyn til løningerne og arbejdsforholdene i det hele for børneforsorgens medarbejdere kan der være et og andet at rette, og det vil sandsynligvis lykkes i fremtiden at komme videre også på dette område.

Socialministeren må lægge afgørende vægt på, at man ved at gennemføre det foreliggende lovforslag prøver at skabe den virke-

lig sunde og sikre basis for opdragelseshjemmenes virksomhed, som de trænger til, og som er nødvendig, for at de kan føre deres arbejde videre på den måde, som vi alle må ønske. Det er endelig meget vigtigt, at denne nyordning træder ud i livet så snart som muligt, og socialministeren vil derfor meget indtrængende anbefale det foreliggende lovforslag til det høje tings ikke blot velvillige, men også hurtige behandling, således at lovforslaget kan træde i kraft ved det kommende finansårs begyndelse, den 1. april 1950.

Formanden: Eksemplarer af de nu fremsatte lovforslag vil blive omdelt.

Skriftlig fremsættelse af lovforslag.

Arbejds- og boligministeren (Kjærboel): Jeg tillader mig herved for det høje landsting at fremsætte forslag til lov om midlertidige ændringer af de i lov nr. 109 af 7. april 1936 fastsatte vurderings- og udlånsgrænser for visse kreditforeninger, nemlig de to husmandskreditforeninger og Jydsk Grundejerkreditforening i Herning.

Siden husmandskreditforeningerne blev stiftet i 1880, har der været fastlagt visse grænser for værdien af de ejendomme, som kan belånes af foreningerne — vurderingsgrænser —, og størrelsen af de lån, foreningerne kan yde — udlånsgrænser. Disse særlige grænser skyldes som bekendt navnlig de privilegier, som er tilstået foreningerne, først og fremmest statsgarantien for renten af foreningernes kasseobligationer. Grænserne bidrager endvidere til at indskrænke konkurrencen i forhold til de andre kreditforeninger, der udlåner i de samme områder som husmandskreditforeningerne.

I tidens løb er disse vurderings- og udlånsgrænser gentagne gange blevet reguleret for at bringes i overensstemmelse med udviklingen. En sådan regulering fandt også sted ved kreditforeningsloven af 7. april 1936, der fastlagde grænserne således, at husmandskreditforeningerne kunne yde lån dels i landbrugsejendomme, der var vurderet til højst 20 000 kr., dels i mindre jordløse huse, nemlig for Østifternes Husmandskreditforenings vedkommende sådanne, der ved en vurderingsforretning var